

ἀσημόσκονι ἡ, Λεξ. Δημητρ. — ΣΜυριβήλ. Ζωή ἐν τάφ. 57.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ σκόνι.

1) Μεταλλικὴ ἀργυρόχρους κόνις μειγνυμένη μετὰ κολλητικῷ ὑγροῦ πρὸς ἐπαργύρωσιν πλαισίων Λεξ. Δημητρ. β) Μεταφ. ὁμίχλη ΣΜυριβήλ. ἐνθ' ἀν.: Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι περιχυμένη ἀπὸ πυκνὴ ἀσημόσκονι ποῦ συχύζει τοῖς γραμμῆς σὲ λίγη ἀπόστασι. 2) Κόνις κιμωλίας χρησιμοποιομένη πρὸς στίλβωσιν ἀργυρῶν σκευῶν Λεξ. Δημητρ.

ἀσημοσκούτελ-λον τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ σκουτέλλι.

Ἀργυροῦν πινάκιον.

ἀσημοσουγιᾶς ὁ, Ἡπ. (Τσουμέρκ. κ.ά.) — ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 54 ἀσημοσουγιά ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσ'μουσουγιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ σουγιᾶς.

Μαχαιρίδιον ἀργυροῦν ἢ ἔχον ἀργυρᾶν θήκην ἐνθ' ἀν.: Οἱ ἀσ'μουσουγιᾶς εἶνι τ' παλαιοῦ κιροῦ πράματα Αἰτωλ. Τὸν ἀσημοσουγιᾶ μὲ τὰ πολλὰ τ' ἀλύσια ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. || Ἀσμ.

Σῶφερα γγαλὶ καὶ χτένι κι ἀσημοσουγιᾶ,
τὸ σουγιᾶ νὰ καθαρίζῃς μῆλα κόκκινα

Ἡπ.

Νὰ γίνου κι ἀσημοσουγιά τὰ μῆλα σου νὰ κόβου
Αἰτωλ.

ἀσημόσπαθο τό, Πελοπν. — Λεξ. Βλαστ. 342 ἀσημόσπαθου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ σπαθί.

Σπάθη ἔχουσα ἀργυρᾶν λαβὴν ἐνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Ποῦ πάγαιναν 'ς τὴν ἐκκλησιὰ μὲ τ' ἀσημόσπαθ' αὐτοὺς
Πελοπν.

ἀσημοσταυρὸς ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ σταυρός.

Ἀργυροῦς σταυρός: Ἐρριξε 'ς τὸ σκεπαζόμενον κονφάρι τοῦ Σαῖττα τὸ κατακλαμένο χερσὶν ἀντιλό της, τὸν Ἀγιορείτικο ἀσημοσταυρὸ (ἐκ παραδ.)

ἀσημόστηθος - ἀσημοστήθω, ἰδ. ἀσημο - 2.

ἀσημοστολίζω ἀμάρτ. Μετοχ. ἀσημοστολισμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμι καὶ τοῦ ρ. στολίζω.

Κοσμῶ, στολίζω μὲ ἀργυρᾶ ποικίλματα: Ἀσμ.

Ὅδε περάσω καὶ σὲ δῶ 'ς τὴ δόρυ' ἀκκουδισμένη,
οὐκ Παναγιὰ μοῦ φαίνεσαι ἀσημοστολισμένη.

Συνών. τῆς μετοχ. ἀσημοστολίστος.

ἀσημοστόλιστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσημοστολίζω.

Ὁ στολισμένος, κοσμημένος μὲ ἀργυρᾶ ποικίλματα.

Συνών. ἀσημοστολισμένος (ἰδ. ἀσημοστολίζω).

ἀσημόσυρμα τό, ἰδ. ἀσημο - 1 α.

ἀσημοτάλλιο τό, ἀμάρτ. ἀσημοτάλλιο Πελοπν. (Γορτυν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ τάλλιο.

Ἀργυροῦν τάλλιορον ἐνθ' ἀν.: Πλέρωσε μ' ἀσημοτάλλαρον ὁ κουμπάρος τὸν παπᾶ καὶ τὴ μαμμὴ (ἐκ διηγ.) Γορτυν.

ἀσημοτάσι τό, ἀμάρτ. 'σαμότησιν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ τάσι.

Ἀργυροῦν κύπελλον: Τάσιν μου, 'σαμότησιν, φέρ' μου πενήντα λοιῶν φαγεῖα νὰ φάω, γιὰτ' εἶμαι πεινασμένος (ἐκ παραμυθ.)

ἀσημότελο τό, ἰδ. ἀσημο - 1 α.

ἀσημοτοκάς ὁ, ἀμάρτ. ἀσημοντοκάδα ἡ, Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ τοκάς.

Ἀργυροῦν κόσμημα τῆς φυσιγγιοθήκης καὶ κατὰ συνεκδ. ἀργυρᾶ φυσιγγιοθήκη: Ἀσμ.

Σ' τὸ σπῖτι ἐδιᾶν κι ἄλλαξε, 'ς τὸ σπῖτι κ' ἐστολίστη φορεῖ τὰ πόσια τὰ χρυσᾶ, τοῖς ἀσημοντοκάδες.

Συνών. ἀσημοπαλάσκα, ἀσημοπάτρωνο.

ἀσημοτούφεκο τό, ἀμάρτ. ἀσημουτούφικον Θεσσ. (Καρδίτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ τουφέκι.

Τουφέκιον δι' ἀργύρου κοσμημένον: Ἀσμ.

Πῶχει τ' ἀσημουτούφικον γιμᾶτον ἀπὸ χρυσάφι.

ἀσημοτράπουλα ἡ, ἀμάρτ. ἀσημοτράμπουλα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ τράπουλα, παρ' ὃ καὶ τράμπουλα.

Ἀργυρᾶ δέσμη παιγνιοχάρτων: Ἀσμ.

Καὶ κόπηκε τὸ πέρασμα καὶ κόπη τὸ γιοφύρι,
ὅπου περνάει ἡ κλεφτουριά, οἱ Κολοκοιτρωναῖοι,
μὲ τοῖς ἀσημοτράμπουλες, τὰ πόσια φορεμένα.

ἀσημοτραχηλιά ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.) — ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 118 — Λεξ. Βλαστ. 342.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ τραχηλιά.

Ἐνδυμα φέρον ἀργυρᾶς διακοσμήσεις καὶ πορπούμενον ἐπὶ τοῦ στήθους ἐνθ' ἀν.: Τοῦ βγάξει τὴν ἀσημοτραχηλιά, τῆς μέσης τὰ στολίδια, τ' ἄρματα τ' ἀσημοχρυσάφα καὶ τὰ φορεῖ κι αὐτὰ ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. || Ἀσμ.

Ποῦ πάγαιναν 'ς τὴν ἐκκλησιὰ μὲ τ' ἀσημόσπαθ' αὐτοὺς,
μὲ τὲς ἀσημοτραχηλιές, πιστόλες πέρα πέρα

Ἀρκαδ.

ἀσημοτσέκουρο τό, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ τσεκούρι.

Ἀργυροῦς πέλεκυς: Ἐρχότανε μ' ἀσημομάχαιρα, μ' ἀσημοτσέκουρα νὰ χτυπήσουνε, νὰ κόβουνε, νὰ πελεκήσουνε τοὺς Παναῖας τὸ δεδρὸ (ἐξ ἐπωδ.)

ἀσημοφέγγαρο τό, ἰδ. ἀσημο - 1 γ.

ἀσημοφέγγω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμι καὶ τοῦ ρ. φέγγω.

Ἐχω χρῶμα ὑπόλευκον, ἀργυρόχρουν: Ἀσημοφέγγει ἡ ἀκρογιαλιά - τὸ πέλαγο - ἡ πλαγιά.

Πβ. ἀσημοφέρνω.

ἀσημοφέρνω ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 169.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμι καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Προσλαμβάνω ἀργυροῦν χρῶμα: Ποίημ.

Τρέμουν ἀσημοφέροντας τὰ μαῦρα κυπαρίσσια

'ς τὰ ξόβεργα τοῦ φεγγαριοῦ.

Πβ. ἀσημοφέγγω.

ἀσημοφορτωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσημουφορτουμένος Μακεδ. (Φλόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμι καὶ τοῦ φορτωμένος μετοχ. τοῦ ρ. φορτώνω.

Ὁ φορτωμένος μὲ ἀργυρον: Ἀσμ.

Σ' τῆς Ἀλεξάντρας τοῦ βουνί, 'ς τῆς Ἀραπιάς τὸν κάμπου,
'κεῖ ἐν' ἀμάξει ρουβουλᾶ ἀσημουφορτουμένον.

ἀσημόφυλλο τό, ΜΤσιριμώκ. Σονέττ. 73.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ φύλλο.

Φύλλον δένδρου ἀργυρόχρουν: Ποίημ.
Τῆς λεύκας τ' ἀσημόφυλλα μ' αἰώνια
χαιδάκια τὰ φιλεῖ ὁ γλυκὸς ἀέρας.

ἀσημοχάντζαρο τό, Ἡπ. κ.ά. ἀσημοχάντζαρο Πελοπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χαντζάρι.

Ξίφος μὲ ἀργυρᾶν λαβὴν ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ρῖξε κάτω τ' ἄρματα σου | καὶ τ' ἀσημοχάντζαρά σου
Ἡπ.

Καὶ πάρτε τὸ μαχαίρι μου, τ' ἀσημοχάντζαρό μου
ἄγν. τόπ.

ἀσημόχαρτο τό, Κέρκ. Κεφαλλ. Πάτμ. — ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 14.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χαρτί.

1) Χάρτης ἀργυροῦς Πάτμ.: Ἄσμ.

Ποῦ νὰ βρῶ ἀσημόχαρτο καὶ πέννα διαμαντένια.

2) Χάρτης ἀργυρόχρους ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν.: Ἐπειτα
φόρεσε τὴν περικεφαλαία του τὴν ἀστραφτερὴ μὲ τ' ἀσημό-
χαρτά της (ἐνν. τὸ παιδάκι). 3) Λεπτὸν φύλλον ἐξ ἀργυ-
ροχρόου μετάλλου Κέρκ. Κεφαλλ.

ἀσημόχορτο τό, Ἀττικ. Κέρκ. Πελοπν. (Δημητσάν.)
— Λεξ. Δημητρ. ἀσ'μόχορτου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χόρτο.

1) Τὸ χαμῶδενδρον ἀνθυλλίς ὁ πῶγων Διὸς (anthylis
barba Jovis) τοῦ γένους τῆς ἀνθυλλίδος (anthylis) ἀργυ-
ρόφυλλον Κέρκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ὅταν
φάῃ ἡ προβατῖνα ἀσ'μόχορτου, δὲν τὴν κουλλάει βόλ' Αἰτωλ.

2) Τὸ φυτὸν ἀρνόγλωσσον τὸ ψύλλιον (plantago psyl-
lium) τοῦ γένους τοῦ ἀρνογλώσσου (plantago) τῆς τάξεως
τῶν ἀρνογλωσσωδῶν (plantaginaceae) Πελοπν. (Δημη-
τσάν.) Συνών. βεντουρόχορτο, ψυλλόχορτο. 3)
Τὸ φυτὸν πολύγονον τὸ παράλιον (polygonum mariti-
mum) τοῦ γένους τοῦ πολυγόνου (polygonum) τῆς τά-
ξεως τῶν πολυγονωδῶν (polygonaceae) Ἀττικ. — Λεξ.
Δημητρ. [**]

ἀσημοχούλιαρο τό, Λεξ. Μπριγκ. ἀσ'μουχούλιαρον
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χουλιάρει.

Ἀργυροῦν κοχλιάριον ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἄν δὲν ἦσουν χαλα-
στής, θὰ τρουγίς μ' ἀσ'μουχούλιαρον Ἀράχ. Συνών. ἀση-
μοκουτάλι.

ἀσημοχρούσαφο τό, Ζάκ. Κρήτ. ἀσημοχρούσαφον
Κύπρ. Πληθ. ἀσημοχρούσαφα Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀσημοχρούσαφον, παρ' ὃ καὶ
ἀσημοχρούσαφον. Ἰδ. Πρόδρομ. 1,73 (ἐκδ. Hesseling
- Pernot) «ἐγὼ εἶχον ἀσημοχρούσαφον καὶ σὺ εἶχες σκαφο-
δούγας» καὶ Μαχαίρ. 1,670 (ἐκδ. RDawkins) «καὶ πῆγαν
οἱ Βενετίκοι καὶ ἄλλοι πολλοὶ... μὲ τὸ ἀσημοχρούσαφόν
τους». Ὁ πληθ. ἀσημοχρούσαφα καὶ παρὰ Σομ.

Τὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ νομίσματα ἢ σκεύη ἔνθ' ἄν.:
Μπῆκαν τὴν νύχτα κλέφτες 'ς τὸ σπῖτι της καὶ τῆς πῆραν ὅλα
τ' ἀσημοχρούσαφά της Ἡπ. || Ἄσμ.

Χτυποῦν τ' ἀσημοχρούσαφα καὶ μᾶς ἀκούει ὁ Χάρως
αὐτόθ.

Οἱ φρονιμάδες κ' οἱ τιμὲς τὴν ἔχουνε τὴ χάρι
κι ὄχι τ' ἀσημοχρούσαφο καὶ τὸ μαργαριτάρι

Κρήτ.

Τῆς ὁρφανῆς κι ἂν κλέψανε τ' ἀσημοχρούσαφά της,
μ' ἀπόμεινέ τση ἢ ἀρχοντιά κ' ἢ νζότη κ' ἢ ὁμορφιά της
ἄγν. τόπ. Συνών. ἀσημοχρυσικά.

ἀσημοχρούσαφος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι.
118 — Λεξ. Βλαστ. 348.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσημοχρούσαφο ἢ ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι
καὶ χρυσάφι.

1) Ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ κατεσκευασμένος: Τὰ
ἄρματα τὰ ἀσημοχρούσαφα. Πβ. ἀσημόχρυσος. 2) Ὁ
ἔχων χρῶμα ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἄν.

ἀσημοχρυσικά τά, ἀμάρι. ἀσημουχρυσικά Μακεδ.
(Φλόρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμια (ἰδ. ἀσήμι) καὶ χρυσικά (ἰδ.
χρυσικό).

Ἀσημοχρούσαφο, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τρεῖς μοῦλεις φουρτουμένις ἀσημουχρυσικά.

ἀσημόχρυσος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 483.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμι καὶ τοῦ ἐπιθ. χρυσός.

Ὁ ἐξ ἀργύρου ἐπιχρῦσου κατεσκευασμένος. Πβ. ἀση-
μοχρούσαφος 1.

ἀσημοχρυσώνω ἀμάρι. Μετοχ. ἀσημοχρυσωμένος
Κάρπ.

Ἐκ τῶν ρ. ἀσημώνω καὶ χρυσώνω. Ἡ μετοχ. καὶ
παρὰ Σομ.

Κοσμῶ δι' ἀργύρου καὶ χρυσοῦ: Ἄσμ.

Σ τὸν πύργο μας τὸ σίηρον, τὸν ἀσημοχτισμένο
τριὰ παραθύρια θενὰ βρῆς ἀσημοχρυσωμένα
(σίηρον = σιδηροῦν).

ἀσημοχτισμένος, ἰδ. ἀσημο- 3.

ἀσημόχυτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ.
ἀσημόχυτους Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμι καὶ τοῦ ἐπιθ. χυτός.

Ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἀργύρου χυτοῦ ἔνθ' ἄν.: Ἀση-
μόχυτα καντηλιέρια Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Κάστρον θιμιλιωμένον, κάστρου ξακουστό,

σαράντα πύργους ἔχει ἀσημόχυτους

κι ἄλλους σαράντα πέντε μαλαμόχυτους

Ὀλυμπ.

ἀσημόχωμα τό, Κῶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — Λεξ.
Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀσ'μόχουμα Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Στερελλ. (Ἀράχ.) ἠσημόχωμα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἠση-
μόχουμα Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χῶμα.

1) Ἀργυρεῖτις γῆ Κῶς Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Περίδ.
Μπριγκ. Δημητρ. 2) Ἡ ἀργιλλώδης λευκὴ γῆ Μακεδ.
(Καταφύγ. κ.ά.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.):

Νὰ γίνον γῆς νὰ μὴ πατῆς, γιφύρι νὰ πιράσης,

νὰ γίνον κι ἠσημόχουμα γιὰ νὰ μὴ κάμης κούππα

Καταφύγ.

Ἡ Μαρουδιά Χινιώτισσα | Διφτέρα μέρα κίνησι

νὰ πάη γιὰ ἠσημόχουμα, | ἠσημόχουμα, πατόχουμα

Μακεδ. β) Μεταφ. χῶμα εὐφορον Στερελλ. (Ἀράχ.):
Σὶ τέτοιον ἀσ'μόχουμα κι ἀνθρουπους φυτρῶν. 3) Ἐν τῇ
συνθηματικῇ γλώσσῃ πατρίς Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀσήμωμα τό, πολλαχ. ἀσήμωμαν Πόντ. (Κερασ.
Σάντ. Τραπ. κ.ά.) ἀσήμουμα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσημώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπένδυσις δι' ἀργύρου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Σάντ. Τραπ. κ.ά.): Ἀσήμωμα εἰκόνας - τῆς Παναγίας κττ. πολ-
λαχ. β) Ἐπαργύρωσις ἀντικειμένου πολλαχ. καὶ Πόντ.

(Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.): Ἀσήμωμα δίσκου - κουταλιού - μα-
χαίριου κττ. πολλαχ. Συνών. ἀσημοκάπνισμα. 2)

Ἡ ἀπόθεσις ἀργυροῦ ἢ χρυσοῦ νομίσματος ἐπὶ τῆς κεφα-

